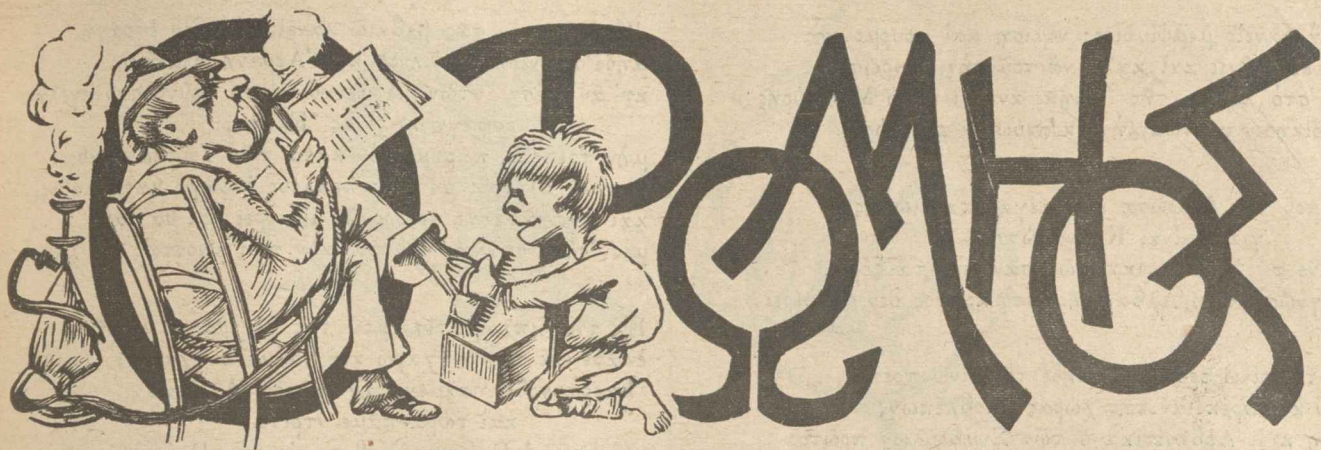

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χέ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἑξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη 'Οκτωβρίου καὶ δεκάτη,
πολλαῖς ἐτοιμασίαις 'στὸ Παλάτι.

Ποῦντος πεντακόσα σὺν εἰκοσιτρία,
πάει τῶν πολέμων τόση φασαρία.

Μονόλογος τοῦ Θεοδωρῆ, ὅπου καθέννας ἄπορεῖ.

—
'Εν μέσῳ τόσης κρίσεως
καὶ δέσεως καὶ λύσεως
τοσούτων ζητημάτων
κι' ἐξάψεως πνευμάτων,
κατήσχυα καὶ Τσούσηδες κι' 'Εγγλέζους ἐπαράτους
κι' ἀνύψωσα μετέωρον τὸ γόητρον τοῦ κράτους.

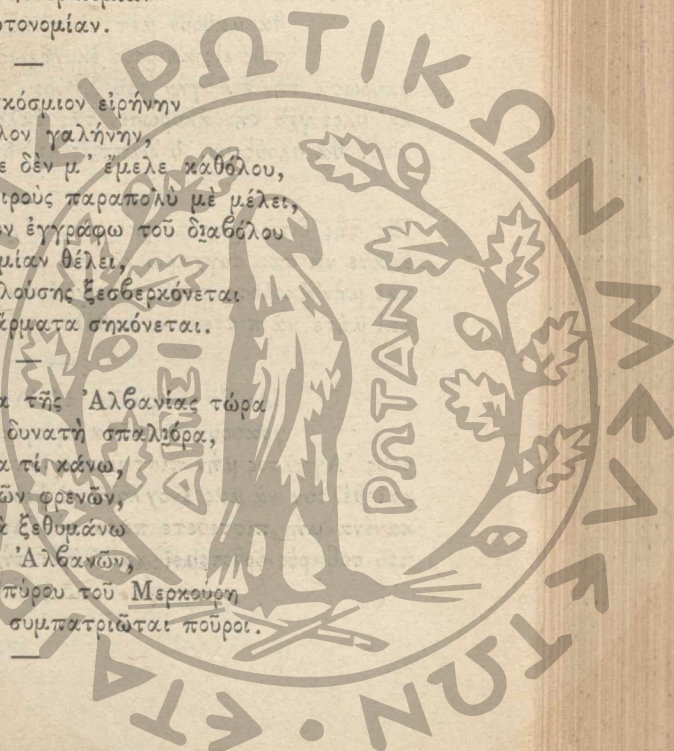
—
'Οποῖον ἦρα θρίαμβον εἰς τὴν παρούσαν κρίσιν!...
θὰ καταπλήξῃ βέβαια κι' 'Ανατολὴν καὶ Δύσιν,
κι' ὅλοι θὰ μάθουν ἐκπληκτοὶ μὲ στόμα κεχηνὸς
τοιούτον γεγονός,
πῶς πνέων πῦρ καὶ σίδηρον ἐπῆρα τὸ τσεκουρί
κι' ἀκύρωσα τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σπύρου τοῦ Μερκούρη.

—
Κι' ἂν Σύμβουλος Δημοτικὸς εἰδείχθη ἐν τοῖς πρώτοις,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸν ἄφησα 'στὰ κρύα γιὰ ποιή,
καὶ τοῦκαμα πολὺ καλὰ γιὰτ' εἶναι Κρανιδιώτης
κι' οἱ Κρανιδιώταις λέγονται κι' ὀλίγον 'Αλβανοί.

Καὶ δὲν μᾶς φθάνει χεῖμαρρος τοσούτων συμφορῶν,
ὅπῃ μᾶς κατετρόμαξαν εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
μ' ἐκείνους τοὺς 'Αρμένηδες καὶ τὸν Σαλίσβουρύ,
μὰ 'βγήκανε κι' οἱ Γκέγκηδες 'στὴ μέση σβαροί,
κι' εἰς τόσῃν τρικυμίαν
ζητοῦν αὐτονομίαν.

—
'Εγὼ δὲ σήμερον ποθῶ παγκόσμιον εἰρήνην
κι' ἀνέφελον γαλήνην,
κι' ἂν γιὰ πολέμους ἄλλοτε δὲν μ' ἐμελε καθόλου,
ἀλλ' εἰς τοὺς τρέχοντας καιροὺς παραπολὺ μὲ μέλει,
κι' ἀμέσως 'στὸ κατὰστιχον ἐγγράφῳ τοῦ διαβόλου
ἐκείνον ὅπου πρόωρον αὐτονομίαν θέλει,
κι' ὑπὲρ χειραφετήσεως μελλουσῆς ξεσθερκόνεται
καὶ 'στ' ἄρματα σηκώνεται.

—
Κι' ὅταν τὴν στάσιν ἤκουσα τῆς 'Αλβανίας τώρα
βαρεῖτε τους, ἐφώναζα, μὲ δυνατὴ σπαλιδρά,
δὲν εἴξευρα τί κάνω,
ἐξέστην τῶν φρενῶν,
καὶ γιὰ νὰ ξεθυμάνω
κατὰ τῶν 'Αλβανῶν,
ἀκύρωσα τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σπύρου τοῦ Μερκούρη
κι' ἠλάλαξαν ἐκ τῆς χαρᾶς συμπατριῶται πούροι.

Καὶ μὴ κανεῖς μεμφίμοιρος νομίση καὶ μουρμούρης
πῶς θέλω σῶναι καὶ καλὰ νὰ τοῦ τὴν ἀκυρώσω,
γιατὶ 'στὸ κόμμα τῆς 'Ελῆας ἀνήκει καὶ ὁ Μερκούρης
καὶ ἐκδίκησιν προσωπικὴν σκοπεῖ νὰ πληρώσω.

Ἐγὼ τοῦ τὴν ἀκύρωσα σὰν μέγας πατριώτης
γιατ' εἶναι Κρανιδιώτης
καὶ λένε τ' Ἀρβανίτικα πῶς σὰν νερὸ τὰ ξέρει,
καὶ ἡ γνώσις τῆς Ἀλβανικῆς 'στὸ κράτος δὲν συμφέρει.

Μηδὲ τὸ κρίνω φρόνιμον, μηδὲ τὸ κρίνω πρέπον,
εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς χώρας ἀποδίδωμι,
νὰ ξέρι καὶ Ἀρβανίτικα ὁ τῶν Συμβούλων πρῶτος
ἀφοῦ βογγοῦν καὶ οἱ Γκέγκηδες κατὰ τοῦ καθεστώτος.

Καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἄχυρα τὴν σήμερον δὲν τρώγει
θὰ καταλάβῃ βέβαια, καθὼς δὲν ἀμφισβῆλω,
πῶς εἰς αὐτὸ μ' ἐβίασαν διπλωματίας λόγοι
καὶ ὄχι μικρὸς κομματισμὸς μηδὲ καὶ τίποτ' ἄλλο.

Μὲ τὴν ἀκύρωσιν αὐτὴν
τὴν κατὰ πάντα συνετὴν
πάλιν καθυπερέωσα τῆς Πόρτας τὸ Ντιβάνι
καὶ μούπαν «μπράβο καὶ ἄφεριμ, ἐφέντη Δεληγιάννη.

» Ἐν μέσω τῶσων συμφορῶν
ἐσὺ δὲν βάζεις κράνος,
τοιούτον φίλον καὶ φρουρὸν
δὲν ἔχει ὁ Σουλτάνος,
καὶ σὺ μονάχος εὐνοεῖς αὐτὸν τὸν κακομοῖρη,
καὶ ἂν ἦσουν Τούρκος σίγουρα θὰ σ' ἔκανε Βεζύρη.»

Καὶ οἱ Πρέσβεις οἱ τῶν Ἀθηνῶν βεβαίως θ' ἀναγγεῖλουν
τὸν νέον μου τὸν θρίαμβον τὸν διπλωματικόν,
καὶ ὅλοι συγχαρητήρια θερμότατα θὰ στείλουν
'στὸν Κορδονοκαλούμπαραν τὸν ἀκυρωτικόν.

Τούρκων καὶ Φράγκων ἡ καρδιά θὰ γίνη περιβόλι
καὶ οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων ἐν Κωνσταντινουπόλει,
ἦγουν Νελίδωφ καὶ Καμπὼν καὶ Φίλιππος ὁ Κούρρι
θὰ μάθουν μετ' ἐκπλήξεως
πῶς εἰς καιροῦς ἐκρήξεως
ἀκύρωσα τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σπύρου τοῦ Μερκούρη,
καὶ ὅλοι γὰρ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκλογῆς ἐκείνης
ἰδοῦ, θὰ σκούζουν, ὁ Ζαπτιές καὶ ὁ φύλαξ τῆς εἰρήνης.

Εἰς τῆς διπλωματίας μου τὰς τέχνας νὰ θαρρῆτε,
ἐλᾶτε νὰ σᾶς συγχαρῶ καὶ νὰ μὲ συγχαρῆτε,
καὶ μὴν ἀκούετε ποσῶς σφαγμένων οἰμωγὰς
καὶ μὴτε νὰ πιστεύετε καθόλου τὰς σφαγὰς.

Ἄν δὲ τὰ φύλλα τ' Ἀγγλικὰ
γράφουν τοσαῦτα τραγικά,
τοὺς Ἀγγλους μὴν πιστεύετε γιὰτ' εἶναι λαοπλάνοι
καὶ θέλουν νὰ μᾶς ἐνοχλοῦν μὲ ψεύδους κακοῦθιαν,
κανένα μὴν πιστεύετε παρὰ τὸν Δεληγιάννη,
ποῦ σοβαρὸς ὀρθοτομεῖ καὶ λέγει τὴν ἀλήθειαν.

Ἐγὼ λοιπὸν σᾶς βεβαιῶ κανεῖς πῶς δὲν ἐσφάγη,
μηδὲ κρινὸν Ἕλληνας καὶ Ἀρμένι διερράγη,
καὶ ἂν μέσα 'στῶν Ἀρμένιων τὴν φεύγουσαν ἀγέλην
ἐσφάγη καὶ ἕνας Ἕλληνα,
μὴν τρέφετε παρμικρὸν κατὰ τῶν Τούρκων πάθος,
γιαγνὶς ὅλντοῦ, μὲ τοὺς πολλοὺς ἐσφάγη κατὰ λάθος,
καὶ πᾶς πολίτης σωφρονῶν εἰξεύρει καὶ θὰ μάθῃ
μὲς 'στῆς σφαγῆς τὸν πανικὸν πῶς γίνονται καὶ λάθος.

Εἰς τῆς διπλωματίας μου τὰς τέχνας νὰ θαρρῆτε,
ἐλᾶτε νὰ σᾶς συγχαρῶ καὶ νὰ μὲ συγχαρῆτε.
Ἐκεραυνόβολήσαμεν τὴν γαῦρον Ἀλβανίαν
καὶ τώρα πᾶμε ντρίτα,
καὶ ὅπως ὁ Γκέγκης μέθυσε εἰς τὴν Βαβυλωνίαν
καὶ κᾶτανε τὸν Κρήτα,
τοιουτοτρόπως σήμερα καὶ ὁ γεραρὸς Κορδόνιος,
στασιαστῶν πολέμιος ἀμείλικτος καὶ αἰώνιος,
ἐθύμωσε καὶ κᾶτανε τὸν Ἀλβανὸν Μερκούρη
καὶ εἰρήνευσε καὶ ἡμέρωσε τῶν Γκέγκηδων ἡ μοῦρη.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

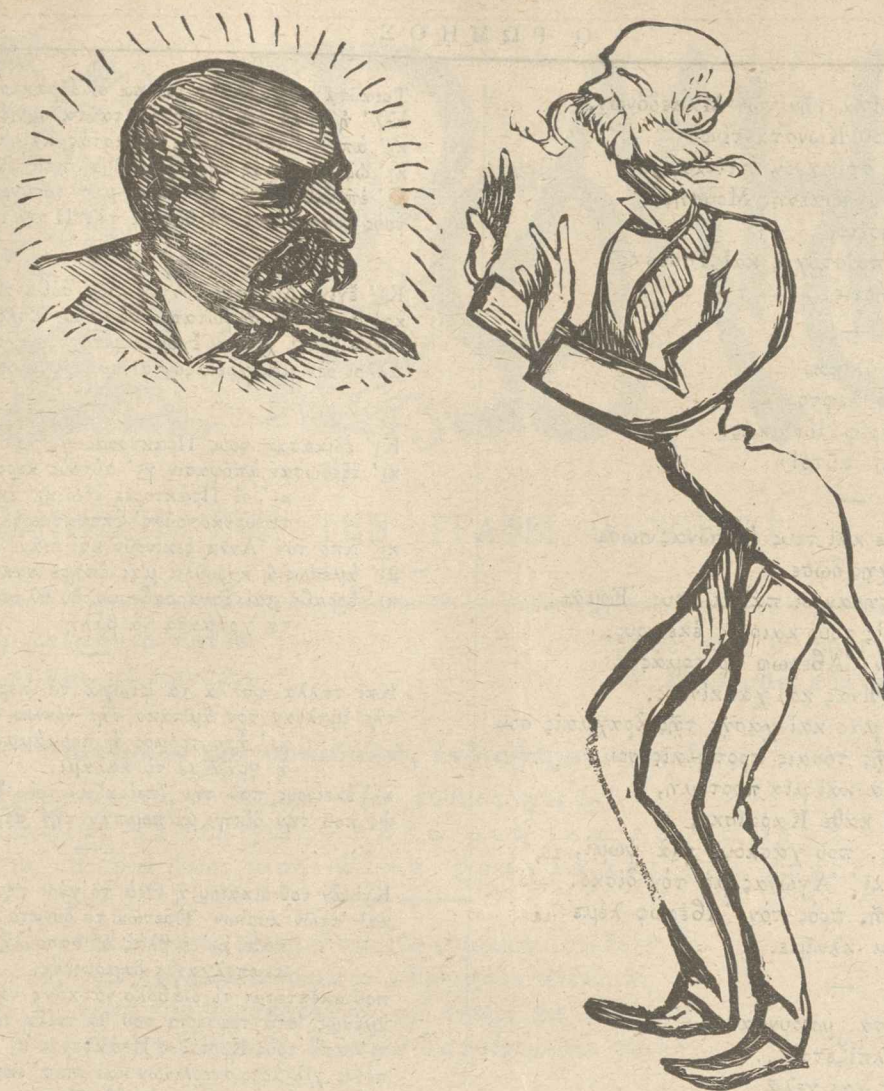
Π. — Καὶ τέλος πάντων δὲν μοῦ λές τί διάβολο θὰ γένη;
τί λένε γιὰ τὸν Ἰραδέ;

Φ. — Πῶς βγαίνει καὶ δὲν βγαίνει,
πῶς ὁ μεγάλος Σώλσθουρ ὀλίγον τι τὰ ζάθωσε,
πῶς καθεμία Δύναμις ὀλίγον τι παλάθωσε,
πῶς ξεθυμαίνουν μοναχὰ μ' ἀδιόκοπη παρλάτα,
πῶς ὅλ' ἀνακατώθηκαν καὶ ἐγίνηκαν σαλάτα,
πῶς νόταις πᾶνε καὶ ἔρχονται 'στῆς Πόλης τὸ Σεράγι,
πῶς ἔρχονται καὶ οἱ Βασιλεῖς ἀπὸ τὴν Κοπενάγη,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος προτοῦ ἐδῶ γυρίση
θὰ πάρῃ ὡς ἐκ περισσοῦ μιά βόλτ' ἀπ' τὸ Παρίσι,
μὰ δὲν πηγαίνει, Περικλῆ, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ,
πηγαίνει μόνο γιὰ νὰ 'δῇ, νὰ κρίνῃ, νὰ σπουδάσῃ,
καὶ ὕστερα νάλλῃ νὰ μᾶς πῇ πῶς πρέπει νὰ φερθῶμε
καὶ ἂν πρέπει ν' ἀγριέψωμε καὶ ν' ἀνασκουμπωθῶμε.

Π. — Τί διπλωμάτης Βασιλεὺς σπουδαῖος καὶ μαριόλος,
πῶς τὸν ἐκαταλάβαμε καὶ ἐμεῖς καὶ ὁ κόσμος ὅλος.
Εἶδα 'στὸν κόσμο μαριολογίαις καὶ διπλωμάτας τόσοις,
Ἑγγλέζους, Γάλλους, Γερμανοὺς, Αὐστριακοὺς καὶ Ρώσους,
μὰ διπλωμάτη σὰν καὶ αὐτὸν δὲν γέννησε ἡ φύσις...
Φ. — Τὸμολογεῖ καὶ Ἀνατολῇ, τὸμολογεῖ καὶ Δύσει,
καὶ ἐνὼ νομίζεις πῶς γλεντᾷ καὶ ἀδιαφόρως παίζει
αὐτὸς κυττάζει, Περικλῆ, τί κάνουν οἱ Φραντζέζοι,
καὶ ὅταν ἰδῇ καὶ μυρισθῇ τί τρέχει 'στὴν Εὐρώπην
ἀμέσως ρίχνει μιά ματιὰ καὶ κάτω 'στὴν Ρωδοπην.

Τὸνα του μάτι 'στὴ Φραγκιά
καὶ τᾶλλο 'στὴν Ἀνατολή,
ξέρει τί τρέχει 'στὴν Τουρκιά
καὶ σὰν μαριόλος δὲν 'μιλεῖ.

Σὲ κάθε γέλοιον τοῦ σκοπός, σὲ κάθε λόγο σκέψις,
καὶ ὅταν ἀκούσῃς πῶς γλεντᾷ ὁ Βασιλεὺς μᾶς εἶναι,
ἐσὺ δὲν πρέπει παντελῶς σὲ τοῦτο νὰ πιστέψῃς
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς μακάριζε καὶ 'στὴν ὑγείᾳ των πίνε,
λέγε δὲ πάντα 'στους πολλοὺς, βρὲ Περικλῆ τζουτζέ:
«ὁ Βασιλεὺς, ζωντοβόλα, καὶ ἂν κάνη τὸν γλεντζέ,
ἔχουν σκοπὸ τὰ γλέντια του καὶ τὰ τρεχάματά του,

Ὁ Θεωράκης ἐντρομος ἀπὸ κοντὰ κυττάζει
μίαν κατάμαυρον σκιάν, ποῦ τοῦ Τρικούπη μοιάζει.

καὶ μόνο μὲ τὴν πείρα τοῦ τὴν διπλωματικὴ
καὶ μ' ἓνα λόγο μυστικὸ τοῦ Μεγαλειοτάτου
'στὴ συμμαχία θάμπωμε τὴν Γαλλο-Ρωσικήν».

Π. — Ἀλλὰ δὲν πρέπει, Φαδουλῆ, καὶ τόσο νὰ σκοτίζεται
καὶ γὰρ τὴν Ψωροκώστενα νὰ παρασκελετίζεται.

Θὰ γίνῃ μελαγχολικὸς μὲ τῆς διπλωματίας
καὶ εἶναι σκληρὸν ἀληθινὰ μὲς 'στῆς ἀχρηματίας
νὰ βλέπῃ καὶ τὸν Ἀνακτα εἰς σκέψεις βυθισμένον
νὰ προκαλῇ τοὺς στεναγμοὺς ἡμεδαπῶν καὶ ξένων.

Φ. — Μόνον σὰν λείπει κυβερνᾷ καὶ ἀλήθεια βασιλεύει
καὶ παρακλῇ τὸν Θεὸν συχνὰ νὰ ταξειδεύῃ,
γιατὶ καὶ ἂν λείπῃ δὲν μοῦ λές, βρὲ Περικλέτο χάχα,
σὰν τί παθαίνεις τάχα;

γιατὶ καὶ σὺ τὸν Ἀνακτα χωρὶς καμμιὰν αἰτία
μπαστάκα μὲς 'στὸ κράτος του τὸν θέλεις, Ἀρλεκίνο;
ἐγὼ θαρρῶ πῶς βρίσκομαι σὲ μιά δημοκρατία
καὶ ὁ Δεληγιάννης Φελίξ-Φῶρ μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι.

Ἐκτός αὐτοῦ Διάδοχος μὲ πυρωμένο μάτι
διέπει ἄντ' ἐκεῖνου,
πλὴν μάθε πῶς ἐτέλειωσε καὶ τὸ λαμπρὸ Παλάτι
τοῦ νέου Κωνσταντινίου.

Καὶ κατ' ἀρχὰς ἐξήτησαν χιλιᾶδες τετρακόσαις,
ἀλλ' εἰς τὸ τέλος γύρεψαν νὰ πάρουν καὶ ἄλλαις τόσαις,
καὶ αὐτὸ τὸ λάθος, ποῦ ξεσπᾷ 'στὸ καψο-Κεντρικόν,
παρ' ὅλων σχολιάζεται ὡς διπλωματικόν,
καὶ σὺ καθόλου μὴ 'ρωτᾷς γιὰτὶ καὶ πῶς καὶ τᾶλλα,
γιατὶ θ' ἀκούσῃς νὰ σοῦ πούν, βρὲ Περικλῆ κεφάλια,
«Στραβὸς 'στὸν ἀχρῶνα
ἐγύρευε βελόνα.»

Μὴ σκέπτεσαι σὰν ἄνθρωπος καὶ μποῦφος τοῦ σωροῦ,
τρέχα νὰ 'δῇς πῶς ἔγινε καὶ ἡ σάλα τοῦ χοροῦ,
ποῦ τὴν φερμάρουν λαμπάρια μαριόλαις καὶ μαριόλοι,
καὶ ὅταν μιά μέρα πάρωμε μὲ τὸ καλὸ τὴν Πόλη,
θὰ γίνουν μπάλαι καὶ χοροὶ σ' ἐκεῖνο τὸ παρθέτο,
ὅπου τὸ πελεκουῖ σου θὰ τρέξῃ, Περικλέτο.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ μὲ γογγυτὸ καὶ κλάψα
καὶ τὸν Ἀδέωφ τὸν φτωχὸ ξανάβαλαν 'στὴν κάψα,
καὶ ἄλλαις τρακόσαις μετοηταῖς τὸν 'κάθισαν 'στὸ χέρι
καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἔλυσε τὸ δόλιχ τοῦ καμῆρι;

Φ. — Ἀμάν, Ἀθέωφ, πρόσθασε καὶ τοὺς Ἀγῶνας σῶσε
καὶ ὅ,τι καὶ ἂν ἔχῃς δῶσε.

Δῶσε νὰ λησμονήσωμε κάθε φροντίδα καὶ ἔννοια
καὶ τόσα θάνατα μᾶς,
δῶσε μᾶς τὰ καθίσματα νὰ γίνουν μαρμαρένιν,
γιατὶ τὰ πισινὰ μᾶς.

τ' ἀρχοντικά, τὰ μαλακά, τὰ τόσοις ντιλικάτα,
συνείθισαν σὲ μάρμαρα γλυμμένα καὶ λουστράτα.
Δῶσε γιὰ τοὺς Ἀγῶνας μᾶς νὰ γίνουν ὅπως ὅπως,
νὰ οὐραση καὶ ὁ τόπος,

ποῦ δὲν τοῦ λείπει τίποτα, παρὰ μιά δόξα μόνον,
ἡ δάφνη τῶν Ἀγῶνων.

Δός μᾶς νάλλοι ἀμέτρητοι Φιλέλληνας τὴν ἀναῖν
μὲ τρώμεν καὶ κατάνυξιν,
δός μᾶς νὰ δοῦν μαρμαρένιν ὀλόκληρον τὸ Σταδίον,
τὰ κοπιρισμέν' ἀρχαῖα μᾶς καὶ κάθε μᾶς Παλλᾶδιον,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς συγχαίροντες
νὰ συμβοήσουν θεαταὶ καὶ νεαροὶ καὶ γέροντες:
«Ποῖος λαὸς ἀντάξιός χιλίων Παρθενῶνων,

ἐνῶ τραβοῦν οἱ Βούλγαροι 'σὴν γῆν τῶν Μακεδόνων,
αὐτὸς ὑπὸ τὰ νεύματα τοῦ νέου Κωνσταντίνου
δι' ἓνα κλάδον μάχεται καὶ στέφανον κοτίνου,
κι' ἀνέρχεται μὲ θούρια στεφανωμένης Μούσης
πρὸς ἰδεώδεις πτήσεις,
καὶ μήτε καταδέχεται σὰν πρόστυχος καὶ Τσοῦσης
νὰ κάνη κατακτήσεις.

«Ποτέ γιὰ νίκας ὕλικας
δὲν δίνει κάλπικο λεφτό,
κι' εἰς χώρας στρέφ' ἰδανικάς...
μωρὲ Βασίλειο κι' αὐτό!»

'Αμάν, 'Αβέρωφ, πρόφθασε καὶ τοὺς 'Αγῶνας σῶσε
κι' ὅ,τι κι' ἂν ἔχης δῶσε,
κι' ὅπως 'στοὺς δρόμους ἔστηναν οἱ πάλοι τοὺς 'Ερμάς
κι' ἔλαμπε τὸ πτολίεθρον εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους,
ἔτσι κι' ἐμεῖς θὰ στήσωμεν 'Αβέρωφ προτομάς
εἰς ὅλα τάγκωνάρια μας λιθίνας καὶ χαλκίνους,
κι' ἂν γυμνωθῇς πρὸς χάριν μας καὶ χάσης τῆς δραχμαῖς σου
μὰ θάχης γιὰ περηγορίαν τῆς τόσαις προτομαῖς σου.
Κάθε ποῦ στέλλεις χρήματα καὶ μία προτομή,
ξεχνοῦμε κάθε πρόγονο καὶ κάθε Καραίσκο,
λυπήσου τοὺς μουφλούζηδες, ποῦ χάσκουν γιὰ ψωμί,
κι' ἐβγήκανε γιὰ Στάδια κι' 'Αγῶνας μὲ τὸν δίσκο.
Αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, πρὸς τὸν 'Αβέρωφ λέμε
καὶ σὰν ζητιᾶνοι κλαῖμε.

Γιὰ τέτοια ράτσα, μπουνταλά,
κανεῖς μὴν ἀπελπίζεται...
τὴν φασκελόνεις καὶ γελά,
τὴν φτύνεις καὶ σκουπίζεται.

Π, —Τὶ πλάσις ὑπερήφανος, γενναῖα κι' εὐπρεπής!
δὲν ξέρεις τί νὰ 'πῇς...
'Αγῶνες 'Ολυμπιακοὶ καὶ δίσκος διακονιάρη,
μὰ τώρα γύρισε νὰ φῶς τὸ τακτικὸ στηλιζάρι.

Μία δίκη, ποῦναι ὀρίκη.

'Η σεβαστὴ κυροῦλα μας ἡ Παλιγγενεσία
ἀπὸ καιρὸν ἐσκέπτετο πῶς νὰ γενῇ πλουσία,
καὶ τέλος ἐξεθύμανε 'στοὺς Πράκτορας τοῦ τύπου
ζητοῦσ' ἀποζημιώσιν
σωσταῖς χιλιάδες ἑκατὸ κι' ἐξήντα δρᾷ περίπου
χωρὶς καμμίαν μείωσιν.

Λέγει πῶς ἐσυμφώνησε μ' αὐτοὺς νὰ τῆς πουλοῦν
ἐδῶ καὶ 'στὰ περίχωρα ὡς τρεῖς χιλιάδες φύλλα,
ὅμως τὴν συμφωνίαν τῶν αὐτοῖ δὲν ἐκτελοῦν
κι' ἔπεσε 'σὴν ἐξώδουσιν ὀλίγη ξεραῖλα.

Κι' οἱ Πράκτορες ἀπήντησαν: «μωρὲ μὰ τεῖναι τοῦτα,
μπαμπόγρη φαφούτα,
ἐποῦ μὲ δίκαις κι' ἀγωγαῖς σοῦ 'κόλλησε μανία;
κι' ἂν μᾶς ἐκάπνιζε ποτὲ μὴ τέτοια συμφωνία
νὰ κάνωμε 'στὰ σοβαρά καὶ μ' ἄλλους καὶ μὲ σένα,
τότε χαρὰ 'σὴν τύχη μας, θὰ 'δρίσκαμε τὸν πάτο,
κατάστιχα καὶ μαγαζιά θὰ τάχαμε κλεισμένα
μὲ βουλοκέρι κόκκινο, κι' ἀντίο ντέλ πασσάτο».

Τοιαῦτα κι' ἄλλα πειστικά οἱ Πράκτορες τῆς λένε,
ἀλλ' ἡ γρηῃ δὲν ᾔθελε εἰς ταῦτα συνιέναι,
κι' ἀπὸ τ' αὐτὶ 'στοὺς Δικαστὰς καὶ 'στὸ Πρωτοδικεῖον
κι' ὡς μάρτυράς τῆς ἔφερε δρᾷ τρεῖς ἐκ τῶν οἰκείων,
κι' ἐπεβεβαίωσαν κι' αὐτοὶ μετ' εὐσυνειδησίας
τοὺς λόγους καὶ τὰ δίκαια τῆς Παλιγγενεσίας.

Κι' ἔγινε Δικαστήριον ἐκ τῶν σοβαροτέρων
καὶ Δικασταὶ σοφώτατοι σὰν νέοι Σολομῶντες
εἶπαν: «τί χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων πλειοτέρων;
ἄλλοι δὲν μᾶς χρειάζονται, μᾶς φθάνουν οἱ παρόντες».

Κι' ἐδίκασαν τοὺς Πράκτορας μὲ νοὺν θεμιστοπόλων
κι' ἐξέδωσαν ἀπόφασιν γι' αὐτοὺς κεραυνόβολον,
κι' οἱ Πράκτορες ἐδῶ κι' ἐκεῖ
σταυροκοποῦντ' ἐκστατικοί,
κι' ἀπὸ τὸν 'Αννα ξεκινοῦν καὶ πᾶν 'στὸν Καϊάφα,
κι' ἀμέσως ἡ κυροῦλα μας ἐπῆρε σακκοράφα,
κι' ἔρραβε καὶ ξανάρραβε φαρὸν πλατὺ τσουβάλι
τὰ χρήματα νὰ βάλῃ.

Καὶ τᾶλλα φύλλα τὰ φτωχὰ τὰ περιφρονημένα
τῆς ἔψελναν τὸν ἄμπακο τῆς νόννας ὀλοένα,
κι' ἦτο τρόμος ἡ προμάμμη
ἡ γρηῃ μὲ τὸ καλάμι,
κι' ἐκείνους ποῦ τὴν 'πεύραζαν τοὺς ἔλεγε προπέτας
ὡς ποῦ τὴν δίκην μὲ πομπὴν τὴν 'πῆγαν 'στοὺς 'Εφέτας.

Κι' ἂν τοῦ δικαίου ἡ Θεὰ τὸ χέρι τῆς δὲν βάλῃ
καὶ 'στῶν κυρίων 'Εφετῶν τὸ δυνατό κεφάλι,
τότε κι' ὁ βλάξ ὁ Φασουλῆς,
τεμπελχανὰς δημοφιλῆς,
ποῦ σκέπτεται τί διάβολο νὰ κάνῃ νὰ πλουτίσῃ,
ἀμέσως 'στὰ τεφτέρια του θὰ τρέξῃ τὰ κλειστά,
κι' ἀπὸ τοὺς Κροίσους Πράκτορας κι' ἐκεῖνος θὰ ζητήσῃ
πέντε χιλιάδες στερλινῶν καὶ πέντ' ἑκατοστά,
κι' ὡς μάρτυρα τὸν ἀψευδῆ θὰ φέρῃ Περικλέτο
κι' ἐπὶ τῆς μαρτυρίας του μηδεὶς ἀμφιβαλέτω.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τῶν ἀδελφῶν τῶν 'Ακριβοῦ, ἐμπόρων μας γνωστῶν,
Κατάστημα περίβλεπτον κι' εἰς ὅλα θαυμαστόν,
ποῦ λέγεται καὶ γράφεται τὸ πρῶτον τοῦ συρμοῦ,
κοντὰ 'στῆς Ρόμβης τὸν ναόν, πρὸς τὴν ὁδὸν 'Ερμού.
Πλοῦτος πολὺς κι' ἐλκυστικὸς παντοίων ὑφασμάτων,
λεπτεπιτέκτων δαντελλῶν καὶ τόσων κεντημάτων,
καὶ τρέξετε, κυράδες μας, κι' ἀλύπητ' ἀγοράζεστε,
καὶ 'στον οὐρα τῶν 'Ακριβοῦ καθέλου μὴν τρομάζεστε,
ἡ φτήνεια μὲ τοὺς 'Ακριβοῦς θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ,
ἔχουν μονάχα τὸνομα, δὲν ἔχουν καὶ τὴ χάρι.

Ὁ Γεωργὸς μας ὁ Ραῖλος, χρωστήρ ἐκ τῶν σπανίων
καὶ τάλαντον ἀληθινόν,
ἐγένετο Καθηγητὴς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν.

Κι' εἶπαν γνωστοὶ τοῦ κι' ἀγνωστοὶ καὶ φίλοι τοῦ καὶ φίλοι:
«ανοίξατέ 'στὸν 'Ραῖλον Πολυτεχνεῖου πύλαι,
καὶ σέξ Μουσῶν θεράποντες κροτεῖτε τὰς παλάμας
γιατὶ μὲ τὸν χρωστήρα του θὰ πάρῃ τὰ μεράλιά μας».

Πέτρος Παγώνης, Χίος ἀπὸ τοὺς συνετοὺς
καὶ κάρας τετραγωνικῆς,
μ' ἄριστ' ἀνηγορεύθη κι' ἐπαίνους ἐηλεutoῦς
Διδάκτωρ τῆς 'Ιατρικῆς,
καὶ τώρα φεύγει πλήρης δικαίων ἐγκωμίων
μὲς 'στῆς 'Αλεξανδρείας τὸ γκαρὶ Νασσοκομείον.